

عنوان مقاله:

واکاوی رفتار عابرین پیاده در عدم استفاده از پل های عابر پیاده در سطح شهر تهران

محل انتشار:

کنفرانس ملی معماری و منظر شهری پایدار (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

عبدالحسین کلانتری - استادیار جامعه شناسی دانشگاه تهران

لوئیز کاظمی شریعت پناهی - کارشناسی ارشد پژوهش علوم اجتماعی دانشگاه تهران

وحید صابری مدیر - کارشناسی ارشد پژوهش علوم اجتماعی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

در این مقاله محقق تلاش دارد تا کاوشی در الگوهای رفتاری عابران پیاده دست بزند. از آنجاییکه هدف تحقیق واکاوی رفتار افراد بعنوان عابرین پیاده در ارتباط با نحوه استفاده از پل های عابر پیاده می باشد و همچنین معنایی که در برای کنش آنها از عدم استفاده از این پل ها قرار دارد مورد بررسی قرار گیرد از روش تحقیق کیفی با استفاده از ابزار مشاهده مستقیم استفاده شده است که در پایان این پژوهش از نتایج مشاهدات و تحلیل آنها اینگونه استنباط می شود که امروزه تعداد پل های عابر پیاده بر خلاف آنچه مدیران شهری در ایران آن را نشانه ای از ایجاد خدمات مناسب برای شهروندان پنداشته، گواهی از رویکرد اتومبیل محور در طراحی شهری است. نگرشی که شهروندان را بعنوان عناصر درجه دوم در نظر گرفته و در جهت تسهیل و اولویت بخشی به حرکت سواره، عابران پیاده را به ارتفاع تبعید کرده و بی توجه به محدودیت های کودکان، سالمندان و ناتوانان جسمی و حرکتی آنها را مجبور به تحمل برخی سختی ها می کند. در نتیجه این سلطه تدریجی حرکت سواره بر فضا و معابر شهری ایران از جاذبه های اجتماعی فرهنگی فضاهای شهری می کاهد و تداوم چنین روندی باعث می شود حیات مدتی فضاهای شهری بدلیل تحمیل مدرنیزاسیون از بالا ماحصلی جز مدرنیته ای ناتمام کم رنگ و فاقد سرزندگی و نشاط نخواهد بود.

کلمات کلیدی:

مدرنیته، فضای شهر، عابر پیاده، پل عابر پیاده

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/290312>

